

Pedro Sánchez, go home!

La provocació del govern espanyol de celebrar un Consell de Ministres a Barcelona en l'aniversari de les eleccions del 155, ha tingut un efecte *boomerang* de proporcions descomunals. L'arribada de 1.000 policies espanyols ha demostrat que se sent en territori hostil. La resposta de la societat catalana ha estat brutal, seguint la crida de les organitzacions republicanes a fer una jornada de lluita i de denúncia. Carrers buits, trens, metros, autobusos sense passatgers. Escoles a mig o un quart de gas. Brutal. Qui diu que no som *de facto* en una República?

El president espanyol ha estat humiliat per Catalunya. Em jugo un pèsol que no se n'oblidarà mai i, si pot, intentarà revenjar-se. Els espanyols són rancuniosos de mena, i les ofenses que reben mai no són oblidades. Només cal repassar la història. Un exemple paradigmàtic: Franco va ordenar a les seves tropes que no entressin a Barcelona fins al 26 de gener, aniversari de la derrota castellana a la Batalla de Montjuïc del 1641.

Per acabar-ho d'adobar, els espanyols han vingut com, per primera vegada, se celebrava una cimera entre els dos governs, el català i l'espanyol, molt semblant a la que es dona entre estats sobirans. Això demostra la profunda feblesa del president Sánchez, que penja d'un fil i, per altra banda, l'astúcia del President Torra, que, a més a més, feia pocs dies que havia estat rebut, per primera vegada des de la Declaració d'Independència del 27 d'octubre, i d'una forma pública, pel President de la República d'Eslovènia! Una victòria diplomàtica catalana sense precedents!

Tot plegat ens porta a refermar-nos en allò que ja hem dit en anteriors editorials. La feblesa de l'espanyolisme a Catalunya és enorme, total. Únicament resisteix en el front mediàtic, on intenta fer passar bou per bèstia grossa, sobretot quan desvirtua les nostres victòries. I encara més, la seva tirria contra el President Torra —i per descomptat contra el President

Puigdemont— ja ni s'amaguen. És fora mida, sense límits. Absoluta.

En definitiva, ja tenim la prova fefaent que la societat catalana ha assumit la República com a pròpia. Només cal que també ho facin alguns partits polítics que massa sovint mostren signes dubitatius, quant no directament de derrotisme.

Saludem, en aquest sentit, posicions com la de Poble Lliure, dins la CUP. O la Nova Crida Nacional a ERC a favor de la unilateralitat. O, finalment, els esforços que a l'interior del Partit Demòcrata es fan per liquidar el sector paleoconvergent, que pretén retornar a un autonomisme tronat i que ja es troba fora de la història. Aquests moviments interns són la resposta als intents desesperats de l'espanyolisme de trencar la unitat i la cohesió del moviment republicà. No ho aconseguiran.

Amb el Consell per la República

No podem acabar aquest editorial sense referir-nos a la presentació internacional que el passat dia 8, es va fer, a Brussel·les, del Consell per la República. Un èxit absolut. Brutal. On es van fer públiques les etapes que es recorreran per a la seva constitució. Les intervencions dels Presidents Puigdemont i Torra van ser antològiques. També la de la Consellera Ponsatí, amb una contundència que va omplir de moral els assistents. En aquest sentit, cal subratllar l'encert d'incloure tant a ella com a la presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana, l'Elisenda Paluzie, com a membres del Consell.

A l'acte hi va assistir una delegació de Reagrupament, una de les entitats, val a dir-ho, capdavanteres en ser registrades davant del Consell, fet que ens omple d'orgull. Hi treballarem a fons, per al seu èxit. És per això que convidem totes les entitats catalanes a fer també el pas. I, naturalment, també, a tots els ciutadans i ciutadanes, a inscriure's en el cens. A hores d'ara ja en som 50.000, però en calen molts, molts més.

Som-hi!

Josep Sort
President de Reagrupament

Bon Nadal i llibertat pel 2019!

Sumari

Algunes reflexions sobre la participació municipal

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 2

No hem renunciat a res

per Teresa Casals

PÀGINA 3

Democràcia en perill

per Pilar Altarriba

PÀGINA 4

O canvi o recanvi

per Daniel Roig

PÀGINA 5

Provocació

per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Algunes reflexions sobre la participació municipal

Ja tornem a tenir eleccions a tocar. Ara toquen les municipals i les europees. Això vol dir que està a punt d'acabar-se la legislatura i que els polítics electes ja hauríem d'haver acomplert les nostres promeses, les que figuraven als nostres programes electorals. Una de les promeses que hi figuraven i, ben segur, que tornaran a figurar a la majoria de programes electorals dels partits democràtics, era i serà, un altre cop, la del foment a la participació ciutadana en la política municipal del dia a dia.

Aquest fenomen, el de la participació dels ciutadans, és molt més complex del que sovint ens pensem. D'antuvi, això de demanar a la gent com vol que sigui la seva ciutat (només em centraré en la participació a nivell municipal), a tothom li sembla molt sa i raonable i tots hi estem d'acord. Però alguna cosa se'ns escapa quan el percentatge mitjà de vilatans que participen en qualsevol procés participatiu a tot Europa és del 4 o 5 per cent de la població. Per exemple, en el cas particular de Vic, s'han portat a terme uns quants processos participatius i el més reeixit ha obtingut un 6,5 % de participants.

Perquè els ciutadans no hi participen? Perquè no se n'assabenten? O perquè no volen... Des de la regidoria de Ciutadania i Participació de l'Ajuntament, que és el cas que conec, hem mirat de facilitar que tots els ciutadans tinguessin el màxim de facilitats per a donar la seva opinió en els temes plantejats. Per exemple: se'ls oferiria la possibilitat del vot digital i del presencial (hi ha una part de la població que no ha pujat al carro de la tecnologia) i se'ls ha informat, per totes bandes, dels processos engegats (publicitat a la premsa local de paper i digital, informació a les xarxes, implicació de les

associacions veïnals, culturals, esportives, socials, religioses, etc). Però no hi hagut manera de superar aquest llindar.

A vegades em fa la sensació que la gent no té ganes de participar, que ja li està bé que algú altre (és a dir: els polítics) que ja ha estat elegits per a governar, s'ha d'espavilar, que per això ja els van votar al seu dia. Però no crec que aquesta sigui la raó principal. A Suïssa, que és un país de mides similars a les nostres, es celebren més de 20 referèndums o consultes a l'any, ja siguin a nivell estatal, cantonal o local. A més, amb només 50.000 signatures recollides es pot obligar el govern suís a convocar un referèndum per ratificar un canvi legislatiu. Segurament la participació ja forma part de la cultura social dels Suïssos i m'han dit, que si no participes, en aquest país no ets gaire ben vist.

Hi ha moltes preguntes obertes sobre aquest tema amb respostes complicades. Per exemple: l'opinió de tots els ciutadans d'una ciutat ha de prevaldre el mateix en temes concrets que afecten només carrers o barris?, o ... fins a quin punt és positiu

que els programes electorals posin límits a la participació, ja que encotillen les futures decisions?, o també, es pot portar qualsevol tema a decidir mitjançant els processos de participació?

La societat actual, a més, va per una altra banda, sembla ser que es va tornant molt sedentària. S'està molt còmode a casa, mirant la tele després de sopar, assegut al sofà després d'una dura jornada laboral. Si realment creiem en la participació, el repte precisament crec que consisteix en això, a fer que les persones es sentin escoltades i que vegin que la seva veu serveix per a millorar la seva ciutat. I que serveixi també perquè els polítics aprenguem que els processos de participació són l'eina que ens apropa als "votants" (les coses s'han de dir pel seu nom) durant la legislatura, perquè, si només mires d'adreçar-te a ells en els 15 dies darrers del període electoral, et veuran massa el "plumero".

Josep Ramon Soldevila

No hem renunciat a res

Em costa d'entendre i acceptar les declaracions d'alguns independentistes que consideren que hem renunciat a l'objectiu de la independència i que estem a punt de claudicar davant de l'ofertament del president del govern de l'estat, el socialista Pedro Sánchez qui, amb quatre molles comprarà la nostre submissió.

Segons aquests compatriotes el MH president Torra no actua amb prou determinació i li marquen gols per l'escaire. Doncs no hi estic d'acord. La posició del president Torra i la del seu govern és especialment difícil. Un govern molt poc cohesionat, amb declaracions dels uns i dels altres que ens desorienten. Amb el govern legítim a la presó o a l'exili, amb els líders de les dues associacions més importants del país, també mobilitzades, però amb missatges que segueixen unes determinades consignes: treballar per eixamplar la base i oblidem-nos de qualsevol pacte amb l'estat i decidim unilateralment.

I així les coses, el senyor Sánchez decideix unilateralment, ell sí, que celebraria el consell de ministres el dia 21 de desembre a Barcelona. Diuen que ho va decidir com un gest de bona voluntat. Potser sí, però en tot cas no ens coneix en absolut. El mateix dia que feia un any que vam celebrar unes eleccions sota el 155 i amb la Generalitat ocupada. I les vam guanyar. L'independentisme les va guanyar tot i anar separats i haver permès a la senyora

Arrimadas, presumir perquè va ser la força més votada. I aquest 21 de desembre vam haver de suportar que el govern de l'estat prengué possessió del Palau de Mar acompanyat, ben custodiat per 9000 membres de seguretat de l'estat i mossos d'esquadra.

Els independentistes no vam claudicar. Vam sortir al carrer malgrat que hi havia diferents convocatòries. Dels CDR's, de l'Assemblea i de l'Òmnium. És veritat que no tots els independentistes es van mobilitzar. Molts estaven desorientats i empipats perquè el que demanen, el que demanem, és coherència, és unitat. Crec que és molt injust titllar la gent pacífica, que rebutja la violència i que no es vol tapar la cara, d'innocents, que van amb el liri a la mà. No entenc el raonament d'aquells que defensen que hi hauria d'haver centenars de patriotes a les presons i, després, es tapen la cara perquè no els identifiquin... I si tots ens tapem la cara, com podem posar en evidència els infiltrats?

Potser el senyor Sánchez va pensar que s'havia marcat un puntàs arribant caminant ben tranquil, amb els membres del seu govern esperant-lo, amb la virreina actual saludant-lo, com si fos la senyora de la casa i amb el ministre Borrell dret des de feia una estona, plantat amb les cames obertes amb una figura que, a mi, em recordava les pel·lícules de l'Oeste americana protagonitzades per en John Wayne.

Vés a saber si el senyor Sánchez va considerar que els catalans celebrariem amb cava el canvi de nom de l'aeroport del Prat i que brindariem perquè el seu govern va decidir restituir l'honor del president Companys, decisió sense cap conseqüència jurídica.

Doncs, no senyor Sánchez, els independentistes no hem renunciat a res. Estem tossudament alçats, com sempre.

Teresa Casals

Democràcia en perill

Finalment, a Espanya, l'extrema dreta ha aparegut amb tota la seva virulència. Formen un pensament únic contra Catalunya i no s'adonen que també ho fan contra l'Estat espanyol. Des de la Constitució del 1978, vivim en una pseudodemocràcia. Mentre la gent no protestava gaire, ni les Autonomies es queixaven (el peix al cove), ja els anava bé. Tota la seva mala bava anava contra ETA i contra la part dels bascos que volien la independència. Això els donava els vots de la ciutadania espanyola i els mantenia dalt del poder. Ara tu, ara jo, anaven intercanviar-se dins del Govern espanyol.

Mai en política havíem sentit tantes mentides repetides i tant exagerades, una i altra vegada en boca dels Casado, Ribera i els seus acòlits contra Catalunya com ara. Mentides repetides com feia Goebbels, tantes vegades com fos necessari, per atordir una part del poble espanyol, que, mesell ell, tot s'ho creuen.

Avui, amb més mitjans de comunicacions, quasi tots al seu abast, amb xarxes socials que fan servir fins a l'extenuació, amb televisions comprades i diaris afins als seus interessos, l'extrema dreta que són Ciudadanos, PP i Vox han trobat el niu de vots necessaris que li faltaven en plegar ETA de la lluita, i tenir a Euskadi un govern

domesticat.

Aquesta dreta espanyola que s'omple la boca de la paraula democràcia, aquesta és només per a ells, una paraula buida de contingut, que no exerceixen, i menys en el cas de Catalunya.

Les grans empreses i l'IBEX-35 promociona i paga tota la feina que l'extrema dreta fa. Tant si són empreses espanyoles com empreses catalanes; els va bé que res no canviï del règim del 78, perquè han constatat que era una continuïtat del règim franquista.

En despertar Catalunya, i voler tornar a ser un Estat, com havia estat, voler ser sobirà i ser independent del Govern central, han saltat totes les alarmes del despotisme espanyol. Tenen els jutges i els magistrats del Poder judicial al seu favor, només cal mentir exageradament sobre la política catalana, mentir sobre la convivència del poble

català i escarnir i tancar a la presó els polítics catalans, perquè la gent espanyola els voti, com hem vist en les eleccions andaluses, on tindran un President del PP o de Ciudadanos, i com ho veurem a qualsevol altre Autonomia quan hi hagi eleccions.

Nosaltres, gent de Catalunya que estimem la nostra terra i volem un futur millor, tenim molta feina a fer. Més pedagogia, sentit crític, no baixar la guàrdia, actuar a les xarxes socials, enviar missatges a tots els diaris i televisions i convèncer els nostres polítics que la solució no és una Autonomia, que ja l'hem tingut i és aigua passada. En una paraula, no defallir i actuar en tots els fronts possibles.

23 Desembre 2018

Pilar Altarriba

O canvi o recanvi

El 21D serà recordat pel dia que havien de passar moltes coses i si alguna cosa ha passat és que no ha deixat content a ningú. Aviso: Ara seré molt cru.

El dia abans es va fer una reunió bilateral entre els governs català i espanyol, que uns li donaven categoria de cimera i els altres simplement de reunió, amb un resultat opac i un acord que no es pot dir que sigui ni de mínims. Des del sector independentista s'ha vist com una acció complaent amb l'adversari, i pels detractors del govern espanyol com una concessió a l'enemic.

Finalment, el consell de ministres s'ha celebrat sense dificultats, mes enllà de requerir un desplegament policial que evidencia la crispació i rebuig que desperten en un territori que consideren hostil dins les seves fronteres. Un signe percebut com de debilitat pel sector espanyolista crític. A més, ens han "regalat" batejar el nostre aeroport amb un nom que no hem triat i obren la porta a una restitució totalment simbòlica (que no jurídica) del President Companys (sic).

Mentrestant, a fora, el que es preveia com un gran enfrontament prebèl·lic pels fans de la "ulsterització" de Catalunya s'ha quedat en episodis de disturbis, permeteu-me dir, de tensió moderada, que no han satisfet ni als que volien mostrar imatges de violència desfermada ni als qui volien dificultar el normal desenvolupament del consell

de ministres. Curiós és destacar que, a nivell de país, els CDR han protagonitzat el que han estat poc més que dificultats de mobilitat amb talls de carreteres mentre l'ANC i Òmnium cridaven a fer una marxa lenta de vehicles. Molt estratègic tot plegat.

El 21D ha estat el símptoma definitiu de que no anem bé. És clar que davant tenim un govern espanyol completament inoperant políticament en el cas català, perquè el corrent ideològic cap al qual el nacionalisme espanyol ha declinat durant la darrera dècada no permet un diàleg real. Però això no és excusa. Des del octubre de 2017, l'independentisme té manca d'iniciativa, més enllà de la tenacitat d'anar saltant els obstacles electorals i jurídics que van sorgint.

Es demana lideratge polític, però la desunió d'acció entre les forces polítiques és evident i, diguem-ho clar, gràcies a ERC. I això porta a un descrèdit que fa aflorar iniciatives com

la de primàries a municipals, que atomitzarà encara més el panorama polític, fent-lo més inoperant si és possible. Aquí som molt de fer nous invents i tornar a començar quan les coses no van bé, en lloc d'esforçar-nos a redreçar la situació. Mentrestant, l'acció de la societat civil està escorada en el simbolisme, tebi, sense un lideratge clar però discursos abrandats que generen frustració.

Es l'hora d'anar un pas mes enllà. Redreçar la situació partint de les estructures que tenim, i que han estat útils. El camí és forçar un canvi de rumb de partits i associacions, des de dins. I els lideratges que no siguin útils hauran de deixar a pas a uns altres. Tenim la força de la gent. Només recuperant la coordinació d'acció política i mobilització social ens en sortirem.

Daniel Roig

Provocació

En el DIEC, Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, provocació surt com a acció de provocar, excitar a algú a fer una cosa, suscitar un desig. Això és el que va fer el Govern d'en Pedro Sánchez el passat 21 de desembre. Provocar. Calia venir a fer el *Consejo de Ministros* a Barcelona, quan no se n'havia fet cap en més de quaranta anys i, a més a més, en una data tan significativa com el 21 de desembre, la data que va escollir en Rajoy per tornar a fer eleccions autonòmiques, després de l'aplicació del 155? No, no calia. Espero que algun dels nostres diputats o en Jon Iñarritu, senador d'EH Bildu, que sembla que faci més feina que els nostres diputats i senadors a la capital, preguntin quin ha estat el cost de fer el *Consejo* a la Llotja de Mar. Provocació és també l'actitud diària de Ciudadanos. Buscant brega i amenaçant constantment i amb una figura jurídica que jo desconeixia, les querelles preventives... Avui m'he llevat de mala llet i he anat a posar una querella al meu cunyat perquè segur que la nit de Nadal em pregunta com està el procés... Són patètics. Però ja sabem que insultar, amenaçar, fer-se la víctima, dóna vots, dóna molts vots, i a les darreres eleccions andaluses s'ha

vist clarament. Només cal escoltar la Susana Diaz dient que hagués tret millor resultat a les eleccions si hagués parlat més de Catalunya. Provocació és la imatge que va sortir per les xarxes del policia nacional saludant als manifestants amb el dit índex aixecat. Un funcionari a qui ningú sancionà per aquest menyspreu, evidentment. Provocació és que la mesa del Congreso de los Diputados encarregui un retrat del Borbó *preparao* per 88.000 euros. I no passi res! Amb aquests diners, et pots arribar a comprar un pis. Totes aquestes provocacions espanyoles, són totalment assumibles i previsibles, tal com sabem: és el tarannà que es gasta Ebre avall. Però per a mi, la pitjor provocació, ara

mateix, la té el Govern de la Generalitat i la majoria de diputats del Parlament. Em provoca molta més ràbia que no s'avanci cap a la República amb fermesa. Que no s'implementi aquesta República ja proclamada. Aquesta és la pitjor provocació. El país està preparat, ho hem demostrat moltes vegades, però els governants no. I la gent es cansa, i s'excita. I excitar algú a fer una cosa, tal com diu el DIEC, es provocar. Bones festes a tots els Reagrupats. Agafeu forces, que el 2019 lluitarem, més encara, per assolir la llibertat de la nostre terra, vulguin els polítics o no. Salut i república!

Albert Aragonès

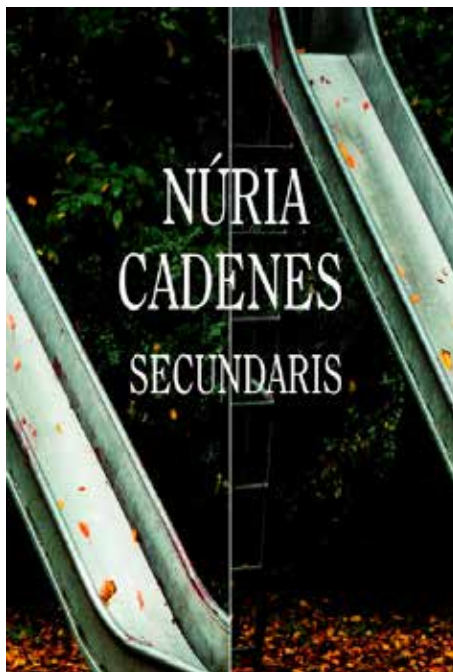
84. Barcelona, olímpicament sòrdida

Núria Cadenes, *Secundaris*, Barcelona, Comanegra, 2018.

Confesso que fins ara jo no havia llegit res de Núria Cadenes ni tampoc no sabia gran cosa del Turó de la Peira. Amb *Secundaris*, he cobert aquestes dues mancances. Ho he fet per l'interès en aquesta original iniciativa que ha emprès l'editorial Comanegra amb la sèrie de set novel·les amb el nom "Matar al monstre", de la qual ja vaig parlar en una altra ocasió aquí mateix.

Cadenes, que ja compta amb unes quantes obres prèvies, exhibeix en aquest llibre una bona habilitat tècnica i sap aprofitar la capacitat de suggestió que ofereix l'escriptura de ficció. La localització de la novel·la, principalment al barri del Turó de la Peira i a la presó de Wad-Ras (amb alguna incursió a can Tunis), és un grandíssim encert. Perquè l'autora situa en aquests indrets uns fets de l'any 1992, poc després que Barcelona hagués viscut la febrada dels Jocs Olímpics i dos anys després de l'ensorrament d'un edifici al Turó de la Peira, que va provocar la mort d'una persona. Ara que la gran mentida de la "Transició exemplar" ja ha caigut a trossos, va bé que, des de la creació literària, es posi de manifest que el 1992 tampoc no fou el període lluminós de Barcelona que ens han venut sovint.

La narració conté molt diversos personatges i té una voluntat coral, encara que n'hi ha un que pot ser identificat com a protagonista. Es tracta d'en Sergi, que és un jove intel·ligent —probablement un superdotat amb el seu talent desaprofitat—

que mata un pobre vell de forma tenebrosa i vil. Així mateix, cal destacar la Conxi, tancada a la presó de Wad-Ras per uns fets de tràfic de drogues que ella no ha comès.

Els fets i els ambients sòrdids, tant físicament com moral, són una constant en la novel·la, que esdevé una esmena a la totalitat de la suposada brillantor olímpica. I aquesta esmena és ben certa, si bé les referències als Jocs Olímpics són indirectes, apareixen de passada i no són forçades. Les elits de la Barcelona del moment van potenciar l'estereotip d'una ciutat moderna, oberta al mar, creativa i solvent, amb renovades infraestructures al servei de l'automòbil, etc. Els suburbis perifèrics són concebuts com indrets de baixa qualitat urbana, llocs inevitables on situar allò que fa nosa, on gairebé no importa que una persona mori per l'ensorrament d'un edifici mal construït ni tampoc que calgui desplaçar famílies senceres. Aquests suburbis són habitats pels secundaris a què remet el títol del llibre. En aquest ambient, escau la citació de *Frankenstein*, que recorda en Sergi per la feina que fa de llegir a una dona gran

que s'està quedant cega: "—Vaig veure com el cuc heretava les meravelles de l'ull i del cervell."

El llibre és força breu, però, en el seu desenvolupament, sacrifica la simplicitat, la facilitat de lectura. La meitat dels capítols figuren en ordre cronològic invers i, a més, la veu del narrador en 3a i en 2a persona és interferida constantment per la subjectivitat de cada personatge. Són 144 pàgines en què el lector ha d'estar sempre al cas i, encara que hom s'hi acaba acostumant, la tècnica emprada entela innecessàriament el relat. Sens dubte, el lector apressat agrairia algunes pistes més, sobretot al començament. Ara bé, gràcies a tot això, el text aconsegueix molta espontaneïtat, ofereix una llengua més viva i dona entrada a un joc metaliterari eficaç i divertit. Per exemple, el narrador fa explícites sovint expressions que diu que mai no serien utilitzades pel personatge en qüestió: "I que potser ja els toca, a tots dos, un bri de tranquil·litat i de tendresa. Però aquesta paraula, *tendresa*, el Sergi no la fa servir mai. És de gent tova, ridícula, de voluntaris olímpics o kumbaiàs: l'armilla, el mocadoret al coll, la guitarra, si em dius adeu, puaft!".

En síntesi, *Secundaris* ens acosta a una Barcelona existent, que fins ara no havia estat objecte d'atenció per part de la nostra tradició literària, sense adoptar un antipàtic to de reivindicació, sinó posant el mirall davant dels fets, de manera semblant a la novel·la negra. Ofereix encara un ajustat contrapunt, sense didacticisme, a la ridícula eufòria olímpica barcelonina. Finalment, contribueix amb escriure a enriquir la gran novel·la polifònica de Barcelona que persegueix l'encàrrec editorial i esdevé una lectura ben oportuna ara que s'acosten les eleccions municipals.